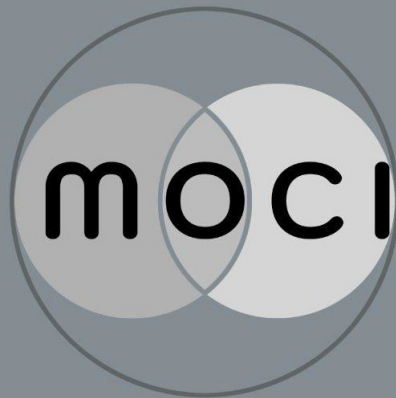

Na poušti

By James Mahu | E1 : S2

MOCI.life

Na poušti

S2 : E1

V roce 2023 napsal:

James Mahu

Malby:

James Mahu

MOCI.life

JamesMahu.com

SovereignIntegral.org

WingMakers.com

Z anglického originálu „In the Desert“

přeložil Ondřej Průzračný, 2023

verze 1.0

TvurciKridel.cz

MOCI-CZ.blogspot.com

Copyright: Creative Commons

Creative Commons BY-NC-ND: Tato licence umožňuje uživatelům kopírovat a distribuovat materiál na jakémkoliv médiu v jakémkoliv formátu v nezměněné podobě, za nekomerčním účelem a jen tehdy, pokud je uvedeno autorství.

CC BY-NC-ND obsahuje tyto prvky:

Uveďte původ — Je Vaší povinností uvést autorství, poskytnout s dílem odkaz na licenci a vyznačit Vámi provedené změny. Toho můžete docílit jakýmkoli rozumným způsobem, nicméně nikdy ne způsobem naznačujícím, že by poskytovatel licence schvaloval nebo podporoval Vás nebo Váš způsob užití díla.

Neužívejte dílo komerčně — Je zakázáno užívat dílo pro komerční účely.

Nezasahujte do díla — Pokud dílo zpracujete, zpracujete s jinými díly, doplníte nebo jinak změníte, nesmíte toto upravené dílo dále šířit.

Na poušti

S2 : E1

Byl klidný den. Ani jediný závan větru. Slunce bylo ostré, ale nikoliv nevlídné. V dětství bývala poušť jedna z oblíbených destinací ženy. Byla to krátká, ale nebezpečná cesta z útesů, které čněly nad pláží. To místo málokdo znal; a ti kteří ano, tak se mu vyhýbali, protože se báli, že by se tam mohli ztratit. Existovalo příliš mnoho příběhů o nic netušících turistech, kteří se ztratili poté, co vycestovali do písčných dun a nikdy poté už nebyli spatřeni.

Kontrast pouště po procházce podél pobřeží moře byl ostrý a dechberoucí. Žena znala oázu, která byla obklopena písčnými dunami velikosti vysokých kopců. Ujít takovou vzdálenost a neztratit se – to nebyl snadný úkol, který odrazoval všechny, kromě těch nejodvážnějších.

Když se žena šourala dolů po příkré písčné duně, slyšela hlasy, o kterých předpokládala, že přicházejí z oázy. Vypadalo to, že se přátelsky hádají. To bylo vše, co žena dokázala poznat. Když sešla dolů z kopce, setřepala písek ze svého pláště a přešla zbývající vzdálenost k cizincům – svým hostitelům – a uklonila se. „Prosím, omlouvám se, že vás ruším, ale mohla bych vás požádat o trochu vody?“

Byl tam muž a dvě ženy. Měli tmavou pleť jako lidé, kteří přicházejí z míst, kde slunce není cizincem. Domnívala se, že pocházejí z hluboké pouště – z místa, kam nikdo z jejího světa nikdy necestoval, pokud nebyl antropologem. Ti lidé byli mladí – alespoň podle ní – možná raní třicátníci. V odhadování věku nebyla moc dobrá, pokud se jednalo o někoho, kdo přerostl věk náctiletého.

Jedna z žen předstoupila s čtorem z kozí kůže, velikou asi jako otevřená dlaň dospělého člověka a širokou asi jako pěst. Návštěvnice vzala čturu a pila. Její žízeň byla rychle uhašena a tak čturu podala zpět.

„Můžeš si dát více, tady je spousta vody. Na toto vzdálené místo nikdo nechodí.“ Žena vtiskla čturu zpátky do rukou návštěvnice, která ji přijala. „Musíš být v dobré kondici,“ pozorovala žena a měřila si její tělo.

„Přišla jsi od útesů, nebo od moře?“ zeptal se muž, čímž s perfektním načasováním vstoupil do konverzace.

„Přišla jsem od moře,“ odpověděla návštěvnice. Napila se zhruba stejného množství vody jako předtím a podávala čutoru zpět. „To mi stačí, děkuji. Možná později si ještě trochu vody dám.“

„Jestli jsi přišla od moře, tak musíš mít opravdu dobrou kondici. To asi budeš schopná držet s námi krok.“ Usmál se muž a mrknul.

„Odkud jste?“ zeptala se návštěvnice.

„My jsme všude odtamtud,“ muž ukázal na oblast za nimi, opačným směrem než moře. „Jsme tím, co bys asi nazvala nomádi nebo součást domorodého obyvatelstva, kteří se potulují po poušti, neuspokojeni trvalostí a jistotou.“

Návštěvnice trochu přimhouřila oči. „Kde jste se naučili tak dobře mluvit?“

„Ach,“ řekla jedna z žen, „vzdělávali nás naši rodiče, kteří měli vzdálenou příbuznou, která kdysi chodila na vaše univerzity. Ta příbuzná byla jedním z našich nejlepších logiků. Navštívil nás antropolog z vaší univerzity a časem nabídl té naší příbuzné vzdělání. A ona šla a s velkým povzbuzováním od našeho lidu se naučila všechno, co považovala za důležité. A pak se vrátila k našemu lidu a učila nás.“

„Vy máte knihy?“ zeptala se návštěvnice s jistou měrou úžasu.

„Ne, všechno, co známe, pochází z ústní tradice,“ odpověděla žena.

„Jinými slovy,“ řekl muž, „si rádi a hodně povídáme.“

Jeho komentář následoval zvuk smíchu. „Pojď, přidej se k nám, máme hroznové víno, chleba, kozí mléko a pokud bys měla chuť, tak i červené víno.“

Návštěvnice se posadila na měkkou písčnou zem, obklopenou palmami, které poskytovaly tolik potřebný stín. Po písku se občas mihla ještěrka. Její pohyb probíhal v rychlém rytmu a proti absolutnímu tichu pouště byl překvapivě hlasitý.

„Odkud jsi a proč jsi zde?“ zeptal se muž. „Pokud nejsem příliš zvědavý.“

„Příměstí mi nevadí,“ odpověděla tiše. „Jsem z místa, o kterém jste nikdy neslyšeli. Je to vesnice tak vzdálená, tak malá, že ani není na mapě. A co se týká toho, proč jsem zde – naslouchala jsem mé touze a následovala ji.“

„Už jsi tu někdy byla?“

„Ano,“ přikývla. „Dvakrát.“

„Jak je to dlouho?“ zeptala se žena.

Návštěvnice se pečlivě podívala na své hostitele. „Než jste se narodili.“

„Haha...“ řekl muž a trochu pokýval hlavou. „Pak je tvá paměť stejně impresivní, jako tvá kondice. Jestli to tak bude pokračovat dál i během našeho hovoru, tak tě budu držet v nejvyšší úctě.“ Usmál se a posadil se zpět k jedné z palem.

„Když už je to tak dlouho, co jsi tu byla naposledy – jak jsi to znovu našla?“

„Vím přesně kolik je to kroků ze spodku toho schodiště, které vede nahoru na útesy. Jako malé dítě jsem je spočítala. Nejen že si pamatuji počet kroků, ale také si pamatuji směr. Kdyby počet kroků neseděl, tak bych se otočila a šla zpátky. Dnes není žádný vítr, takže myslím, že bych mohla sledovat mé stopy zpět do bezpečí, kdyby to bylo zapotřebí.“

„Ale nemáš žádnou vodu, to je riskantní.“

„Já vím. Ale v určitém bodě jsem slyšela vaše hlasy a tak jsem přestala počítat, protože už jsem věděla, že jsem šla správným směrem.“

„Dobře tedy, jsme moc rádi, že ses přidala k naší konverzaci.“ Všichni tři přikývli. Návštěvnice se usmála a přikývla na oplátku.

„Když jsi přišla, zrovna jsme diskutovali o platnosti časoprostoru. Máš na to nějaký názor?“ zeptal se muž.

Návštěvnice přikývla. „Názorů mám nekonečné množství. Poznání už tolik ne.“

„Tak nám řekni tvůj názor. Existuje vlastně časoprostor?“

„Zdá se, že jste došli k závěru, že buď existuje, nebo neexistuje; zatímco pravda je samozřejmě obojí.“

Jedna z žen pokrčila rameny. „Jak může něco existovat a neexistovat zároveň?“

„Může to tak být, protože my žijeme a fungujeme ve všech časoprostorech. Časoprostor není binárním projevem Přírody. Svoji podstatou je Příroda všemi dimenzemi časoprostoru. Existuje na každé úrovni, v každé částici, ve všem. Příroda je vším. My jsme její součástí.“ Vzala do ruky trochu písku a nechala ho protéct skrz prsty. „Nejen tato poušť nebo palmy nebo třeba i planeta. Příroda je prostě všechno, všude, vždy.“ Odmlčela se a pohlédla do třech obličejů, které na ni zíraly. „A kdo to všechno obsáhne?“

Jedna z žen ukázala na svou hrud'. „My... lidé...“

„My jsme nekonečné bytosti, které si proplétají svou cestu časoprostorem v posloupnosti těl a dočasných identit. Časoprostor je jedinou konstantou na naší cestě a procesu učení. Kdyby neexistoval, pak by iluze jeho existence byla dokonalá a cokoliv, co je dokonalé, musí existovat a proto to není iluze.“

„No, vaše mysl určitě oživí naši konverzaci,“ poznamenal muž.

„Časoprostor však není základem,“ pokračovala návštěvnice. „Existuje všeobsažná, formující, prapůvodní, nadpřirozená realita, která je černou dírou za všemi černými dírami. Ta je zdrojem časoprostoru, stejně jako my jsme zdrojem duality. To je svět, ve kterém jsou protiklady vytvořeny z oddělenosti.“

„Jak lidé přišli k této perspektivě, která se liší od všech dalších součástí Přírody?“ zeptala se žena. „Jak jsme se stali tvůrci této oddělenosti?“

„Jen určitý typ mozku a nervového systému může mít tuto schopnost oddělit se od všeho v časoprostoru a pak o něm rozjímat. V tom spočívá nekonečné pochopení komplexnosti bytí v oddělenosti od celku a přitom bytí celkem samotným. I další části Přírody si uvědomují tuto oddělenost, avšak postrádají biologické nástroje k rozjímání o plnosti této oddělenosti.“

„A k čemu tato jedinečnost slouží?“ zeptal se muž.

Otočila se k němu a ukázala na oblohu. „My jsme jedinýma očima Přírody na této planetě, které *to* můžou prozkoumat; a díky tomuto průzkumu přemostujeme světy. My jsme součástí Přírody, která se spojuje s její celistvostí. Tam, kde v časoprostoru existuje život, tam existuje také pravděpodobnost, že nějaká část toho života se vyvine do dostatečně komplexní entity, která se stane průzkumníkem nových světů a při tomto procesu se stane mostem k větší části Přírody.“

„To je všechno?“ zeptala se jedna z žen zmateným tónem. „Jsme tu proto, abychom se spojili s ostatními životními formami z dalších planet?“

Návštěvnice pomalu zakroutila hlavou. „Ne, jen vám říkám můj názor na účel nás všech. Ale Sovereignní identita každého z nás má naprosto jedinečný a odlišný účel. A tímto účelem například může být, že jste lidmi žijící jako nomádi v poušti, pendlující mezi oázou a drsností. To je váš účel a já si dokážu představit, že to nemá co do činění s mezigalaktickým přátelstvím.“

„No, nemůžu mluvit za moje úžasné společnice, ale řeknu ti, že za celý můj život jsem určitě neměl ani jedinou myšlenku, ve které bych uvažoval, že mým účelem je být vyslancem jiného života na jiné planetě v časoprostoru.“

„A proč ne?“ zeptala se návštěvnice.

„Protože předpokládám, že to není možné. Nemáme tady nikde kolem nás v poušti kosmické lodě,“ řekl se smíchem. „Vlastně ani nikde jinde.“ Naklonil hlavu směrem k návštěvnici. „Navrhuješ tedy, že na ně máme čekat?“

„Navrhuji, že to máme pochopit. Máme pochopit, že jsme součástí celku, kterým je Příroda. Ta Příroda je externalizovaná, ale také existuje interní Příroda – a z této interní verze je vyjádřena ta externí. A tento vztah je fraktálem, naprosto nekonečným, který je řešitelný jedině láskou, která má pochopení pro ‚vědomí jednoho, mnohých a všech‘. To navrhuji.“

Nastala dlouhá pauza. Ticho, které naplnilo jejich prostor, bylo těhotné ideami.

Jedna z žen změnila svou pozici. „Naši vědci říkají, že kvantový svět je divný. Že vlna je také částicí. Že kočka je jak mrtvá, tak živá. A že pouhým měřením nějaké věci, ji měníme.“ Vzdychna. „Copak něco z toho dává smysl? Nemyslím si, že by to bylo prostě tak, že jsme vynalezli oddělenost a tím pádem dualitu. Vynalezli jsme zmatek.“ Vypadalo to, že se pokouší usmát, ale její pokus byl nešikovný.

„Příroda vždy expanduje,“ řekla návštěvnice. „Dokonce i náš vesmír expanduje tak rychle, že ho nikdy nemůžeme vidět celý, nehledě na to, jak silné jsou naše dalekohledy. Příroda je intelligence, kterou nemůžeme změřit. Žije v *nepoznatelném* stavu, ze kterého všechno pochází a zase se tam navrací. Není to prostě jen les, nebo zvíře, nebo ryba – je to všečen život. To je Příroda. My jsme součástí Přírody, která zažehává propojenost napříč časoprostorem. My jsme jejími vlákny, která tkají dohromady planetu s planetou, druh s druhem, galaxii s galaxií, vesmír s vesmírem.“

„To je tedy velký plán,“ zanotoval muž. „A přitom jsme zde a sedíme tu na písku v poušti jako ještěrky. Jak bychom mohli zkoumat něco tam nahoře?“

„Ach, jednou to prostě uděláme,“ řekla návštěvnice s naprostým přesvědčením. „Ale nejdříve budeme navštíveni těmi, kteří jsou v tom průzkumu před námi. Oni přijdou, aby nás pochopili, aby nás zhodnotili a určili dobu, kdy budeme připraveni být partnery, namísto protivníky.“

„Všechno, co říkáš, dává jistý smysl; ale my jsme zde tak krátký čas, takže jaký to má pro každého z nás smysl? To, co předpokládáš, je, že nějaká budoucí verze nás samých si potřeše rukou s našimi galaktickými sousedy... je to tak?“

Návštěvnice si olízla suché rty a hluboce se nadechla. „To je velký plán Přírody. Časoprostor je jedinou skutečnou proměnnou. Která generace našeho druhu si potřeše rukou ve vnějším a převážně kolektivním partnerství, to je jiná otázka. Odpověď na ni je vždy obsažena ve velmi konkrétním a zároveň ne-konkrétním časoprostoru. V této generaci je ta pravděpodobnost roztroušená jako poschovávaná velikonoční vajíčka.“

„A jak budeme důvěřovat nějaké cizí rase, odlišné od té naší, a tím pádem vyspělejší?“

„Je to dlouhý proces,“ odpověděla návštěvnice. „Příroda toto umožňuje přes časové krajiny, které bychom jejich rozsahem považovali za planetární. Ale jakmile je k dispozici vhodný biologický systém, tak to Příroda umožní. Ona ví jak. *Kdy* – to je stočeno a schováno v časoprostoru; a je to magie, která je neznámá všem – a dokud to není velmi blízko, tak o tom nikdo neví.“

„Naznačuješ tedy, že to nemůže být předpovězeno?“ zeptal se muž.

Návštěvnice přikývla, ale zůstala potichu se zavřenýma očima.

Jedna z žen se naklonila kupředu. „Máme v našem kmeni ženu, která vidí budoucnost. Třeba ona by mohla...“

Návštěvnice zvedla paži. „Jak jsem vysvětlila, nemůže to být spatřeno. Jde o čas, který Příroda sama sobě neodhaluje.“

„... Aha...“ řekli ti tři v dokonalém souzvuku.

V dálce se ozvalo zaržání. „To jsou naši velbloudi,“ řekl muž a mávl rukou. „Odpočívají tam ve stínu. Amber má asi nějaký sen. Ona vždy frká, když sní.“

Ženy se zasmály a ta, která mluvila o jejich jasnovidce, najednou zvažněla. „Kdo jsi?“

„Řekla jsem vám to. Jsem z malého neznámého místa, nemám žádná pověření, jestli ti jde o to.“

„Pojďme tedy obrátit list. Kde ses naučila takto mluvit?“

„Jak?“

„Vypadá to, že znáš hlubší skutečnosti. Jak jsi přišla k tomuto pochopení? Kde ses učila?“

Návštěvnice se odmlčela a zvažovala otázky. „Před dlouhou dobou jsem se rozhodla, že budu učitelem sama sobě. Neučila jsem se nikde jinde, než zde.“ Návštěvnice ukázala na sebe. „A z tohoto důvodu, jak jsem říkala již na začátku, mám nekonečnou zásobu názorů, které se stále mění a vyvíjejí do nových tvarů, které jsou sotva chvíli udržitelné.“

„Ale to, co říkáš... to dává... smysl.“

„Možná, ale jsou to jen principy, které jakmile jsou pochopeny, tak se život – Příroda – může odhalit o trochu více, pak o trochu více, a ještě o trochu více. Tak to funguje. Alespoň podle mě.“

„Ale kde ses naučila tyto principy?“

„Od všech.“

„Například od koho?“

„Doslova od každého, kdo mi přišel do cesty. Každý jedinec mě naučil těmto principům. Dokonce nemůžu ani říct, že by někdo byl vlivnější než druhý, protože mě to naučili kolektivně a já vlastně ani nevím, kdy jeden přestal a druhý začal.“

„Ach...“ odpovědělo trio, znovu téměř v dokonalém souzvuku.

„Jestli je tedy to, co jsi řekla, pravda, pak je to Příroda sama, která tě učila,“ pozorovala žena. „Není to pravda?“

„Je. Díky, že jsi to řekla.“

Žena najednou vypadala zmateně, ale i tak se usmála.

Muž najednou zneklidněl a postavil se, jako by nevěděl, kam má jít. Vzal další čturu, která byla asi tak dvakrát větší než ta, ze které už návštěvnice pila. Napil se a potom nabídl dalším. „Chce někdo víno? Je docela dobré.“

Všechny tři ženy zakroutily hlavami.

Napil se ještě jednou, déle než prvně a pak se vrátil na své místo do stínu pod palmou. „Ta zmínka o Přírodě, která je všude, ve všem, vždy – to je... dost neobvyklé. Nikdy jsem nebyl učen tomu, že mravenec nebo velryba jsou součástí přírody, nebo dokonce nás samých. Bylo mi řečeno, že Příroda je *jeviště*. Že je trávou, stromy, pískem, vodou, zemí a vším, co umožňuje životu žít. Ale ty říkáš, že Příroda je... všechno.“

Mírně se kymácel v hlubokém přemýšlení. Ženy ho jen sledovaly. Nakonec zvedl paži a ukazováček namířil na oblohu. „Myslím tedy, že když jsme všichni v Přírodě obsaženi, tak ji také přesahujeme. Příroda je substrát všeho a také je jevištěm. Toto říkáš, že?“

Návštěvnice přikývla. „Ano, toto říkám.“

„A to všechno víš jen proto, že máš nějaké *principy*, které ses naučila ve svém životě od všech – od Přírody, která je tě naučila. To máš tedy buď velmi odpouštějící povahu, anebo takovou, která nerozezná učitele od nevědomých bastardů – jestli chceš slyšet můj názor...“

Návštěvnice se usmála. „Dobře si uvědomuji, že mnozí, kteří mi přišli v životě do cesty, jsou *nevědomými bastardy*, jak jsi je nazval; ale to je jen název. Když ten název rozpustíš, když se podíváš dál za něj, tak jsou to učitelé. Někdy učitelé sešlápnu brzdu, někdy sešlápnu akcelerator. Někdy nás zatlačí do hněvu, frustrace a strachu. Někdy nás přitáhnou do lásky, laskavosti a soucitu. Každopádně jsou to učitelé.“

„Takže Příroda je tedy nejen jevištěm a substrátem, ale je také učitelem?“ zeptal se muž.

Návštěvnice znovu přikývla.

Muž naopak zakroutil hlavou. „Tak mi tedy řekni, má přítelkyně, čím Příroda není?“

Návštěvnice začala mluvit a potom se odmlčela. Pokynula o trochu vody, kterou jí podali; ona vzala čutoru a krátce se napila. „Příroda je všemi těmi věcmi a my jsme jen jedinou věcí, kterou Příroda není.“

„A to?“ uchechtl se muž.

„My jsme Sovereigny.“

„Co to vůbec znamená?“

„To znamená, že máme identitu, která je stmelením všeho, co jsme zažili v každém okamžiku každého života, který jsme jako Sovereigni měli jen a jen my. A držitelem této zkušenosti jsme jenom my. Ani Příroda ji nemá. Je jen naše. A tento náš aspekt je v našem jádru Sovereignem, který těmto zážitkům rozumí – protože my je pozorujeme, zažíváme, učíme se z nich a vyjadřujeme je.“

„Nikdo jiný v časoprostoru to nedělá?“ zeptala se jedna z žen. „Dokonce ani Příroda?“

„Ne, dokonce ani Příroda. Kdyby to dělala, pak by nebyl důvod k tomu, abychom existovali my. Jednoduše bychom byli Přírodou pozřeni,“ řekla a otočila se na muže. „Obsaženi v ní – jak jsi to nazval.“

„A my nejsme zajedno s Přírodou?“ zeptal se muž.

„Způsobem, jakým uvažuješ, to vždy může být buď jedno, nebo druhé; zatímco ono je to obojím. My jsme jak Sovereignní, tak Integrální s Přírodou. Jsme součástí ‚vědomí jednoho, mnohých a všech‘, ze kterého je Příroda tvořena ve všech svých manifestacích. V říších časoprostoru je nám dána naše Sovereignnost, takže Příroda může expandovat a v této expanzi může udržet propojenost v časoprostoru.“

„Jen v časoprostoru? A co vně nebo za časoprostorem?“

„Nejbliže, jak se k této doméně dostaneme, je skrze čočky imaginace, logiky, matematiky, intuitivního pocitu a umění. Skrze tyto dveře můžete najít dveře do *nepoznatelného*, ale jako Sovereign nemůžete překročit jejich práh.“

„Proč?“

„Protože prostor *nepoznatelného* je vždy za *nepoznaným*. Nehledě na to, jak daleko cestujeme. Jestliže jsme Sovereigny, tak jsme vždy v časoprostoru. A Příroda, jako prapůvodní substrát, je vždy Integrálním *nepoznatelného*.“

„Jak se tedy potom člověk stává Sovereign Integrálem, když Integrál je vždy pro nás Sovereigny nepoznatelný?“ zeptal se muž a v jeho tónu narůstala frustrace.

Návštěvnice se nad tou otázkou usmála. „Teď jsi to právě našel.“

„Našel co?“ odpověděl reflexivně.

„Musí existovat cesta, jak se pohybovat mezi těmito individuálními stavy,“ vysvětlovala návštěvnice, „abychom cítili oba tyto stavy a stali se v tom tak dobří, že můžeme žít v obou zároveň.“

„Jak to člověk udělá?“

„Já to můžu znát u sebe, ale nemůžu to znát u tebe.“

„Takže každý je odlišný?“ zeptal se muž.

„Každý je odlišný.“ Přikývla hlavou.

Jedna z žen si odkašlala. „Každý Sovereign *někdy* tento bod najde?“

Návštěvnice podala ženě čturu vody. „Časoprostor je nekonečný – je to jeviště Přírody. Sovereign, který zažívá toto jeviště, je také nekonečný. Přicházíme z nekonečna a odcházíme do

nekonečna. Takoví prostě jsme. Každý z nás, nezávisle na tom, čím jsme, nebo kdo jsme. *My jsme prostě tímto!* A to je v současné době *nepoznané*. Takže my se můžeme buď přiklonit k tomuto směru, nebo mu můžeme odporovat a přiklonit se k oddělenosti, dualitě a zmatku.“

„To jsi ale neodpověděla na mou otázku...“

„Ach, myslela jsem, že ano,“ postěžovala si návštěvnice. „Zkusím to tedy jinak. My prostě nevíme, kolik toho víme – jestli málo, nebo hodně. Svě poznání si neuvědomujeme. Souhlasíš s tím?“

„Čím více mluvíme, tím více jsem o tom přesvědčena,“ zasmála se jedna z žen, když promluvila.

„Pokud si to neuvědomujeme, tak jaký je náš nejlepší směr?“ zeptala se návštěvnice.

Žena pokrčila rameny a zakroutila hlavou.

„Pozorujeme život prostřednictvím nejlepšího rámce,“ řekla návštěvnice. „Jestliže se někdo ztratí v poušti, co uděláš?“

Žena pokrčila rameny. „Dáme hlavy dohromady a zjistíme všechno, co víme. Všechno kolem nás ukazuje směr, kterým máme jít – písečné duny, vítr, slunce, hvězdy, vegetace. Nemůžeme se ztratit, pokud není silná bouře, která by poušť přetvořila.“

„A kdyby se to stalo,“ zeptala se návštěvnice, „co byste ideálně potřebovali, abyste našli svou cestu?“

Žena o tom chvíli přemýšlela, zatímco ostatní s očekáváním čekali. „Myslím, že v ideálním případě bych chtěla být vzata nahoru do vzduchu a podívat se na poušť seshora. Z této perspektivy bych mohla poznat něco, co by mi poskytlo orientaci.“

„Ano, vysoko do vzduchu,“ opakovala návštěvnice vzdáleným hlasem. „To je ta naše část, která je Sovereignem – vysoko ve vzduchu. Sovereign je samozřejmě naším nejvyšším bodem. To je způsob, jak nalézáme svůj směr. Na Sovereignu si vzpomínáme skrze naši imaginaci, intuici a logiku. Používáme tyto naše tři čočky, protože ony jsou našimi nekonečnými partnery.“

„Zavedla jsi časoprostor, když jsi položila otázku: ‚Dosáhne Sovereign *někdy* této realizace?‘ Tedy použití pojmu ‚*někdy*‘ je v nekonečném časoprostoru nevyhnutelné. A to je jeden z našich problémů v chápání Sovereignu. Přemýšlíme o časoprostoru jako o zemi a jediném životě, protože to je vysoce pravděpodobné. A dokonce i když uvažujeme o vesmíru a o rozměru časoprostoru

stovek tisíců let, tak stále zachytíme pouze nekonečně malou část Sovereignního zážitku – a Integrální je ještě mnohem větší.“ Vrhla úsměv jako virtuální částice.

Návštěvnice se potom odmlčela a pozorovala své hostitele, aby zjistila, jak je zajímavá její linie uvažování. „My jsme vyslanci Přírody, kteří mají mnohonásobná vědomí a životy v časoprostoru. Jejich počet je *nepoznatelný*; a forma, kterou na sebe každý z těchto životů vezme, je také *nepoznatelná*. Takže nemáme žádnou metodu, jak pochopit, čím jsme. A přitom Příroda nás tímto způsobem vytvořila, protože nakonec *někdy* pochopíme, čím jsme. A kdyby nebylo časoprostoru, věděli bychom to hned.“

Jedna z žen pokynula svou paží muži, aby jí podal čturu s vínem, což rád udělal. Dlouze se napila a potom dlouze vzdychla. „Takže my jsme přinuceni žít životy v nekonečné posloupnosti, abychom pochopili, že jsme jak Sovereigny, tak vyslanci Přírody a zároveň jsme s Přírodou Integrální? To je přece podobné mýtu o muži, který byl bohy odsouzený k tomu, aby stále dokola kutálel kámen na vrchol hory, aby pak kámen z vrcholu hory zase spadl dolů.“

„Alespoň v náboženstvích je to tak, že pokud jste žili morálním životem, tak zanecháte utrpení, ponížení, strach, hněv, bolest – zanecháte všechny tyto strašné pocity za sebou na zemi a budete si užívat nebe. Budete žít ve věčné kráse a radosti. Ale jestliže jsme Sovereigny, nekoneční ve svém rozsahu a vždy v časoprostoru, život za životem – tak jsme odsouzeni k nekonečnému opakování života.“

„Ach,“ přikývla návštěvnice, „ale ty předpokládáš, že jsi lidskou bytostí na zemi, která opakuje svůj život znovu a znovu. A to je mylný předpoklad.“

„Proč?“

„Protože ty jsi nekonečná a vtěluješ nekonečné množství životů. A všechny z nich jsou v odlišném vtělení, odlišném časoprostoru, odlišném druhu a tak dále. Vůbec nic se neopakuje. Například naše fyzické tělo, ve kterém žijeme, sestává z 10^{27} atomů a jeden z těchto atomů je Sovereign a všechny ostatní atomy představují životy, které zakoušíš v jednom z tvých 8,5 miliard okamžiků času, které tvoří jediný život. Nakonec se naučíme, jak tento jediný atom – Sovereign – nechat zářit tak, aby osvěcoval i ostatní atomy.“

„Počet okamžiků, které Sovereign zažívá, je nepoznatelný jakýmkoliv nástrojem nebo matematickým procesem. Tyto okamžiky dohromady umožňují Sovereignovi Integrální zážitek. Žijeme proto, abychom dospěli k okamžiku, kdy učební proces kulminuje do naší realizace, že jsme vyslanci Přírody a zároveň jsme její součástí... stejně jako všichni ostatní.“

Muž si odkašlal a požádal o čturu s vínem. „Jestli věda, matematika, filozofie a náboženství nemůžou nahlédnout za závoj a vidět Přírodu takovou, jaká je – tak proč nám jsou dány tyto nepatrné případy, kdy něco vidíme, cítíme nebo si představujeme něco dalšího za námi? To je přece téměř jak volání? Když jsem sám v poušti, tak ten hlas doslova slyším.“

„Pojem Sovereign,“ řekla návštěvnice, „není prostě jen jiný název pro duši nebo vědomí. Vlastně to vůbec není název. Ani to není sbírka čísel nebo kódu. Zůstává to za a vně těchto lidsky vytvořených konceptů. Všechno, co jsme vytvořili skrze lidství, nemá nic společného s ‚vědomím jednoho, mnohých a všech‘ a zážitkem Sovereign Integrálu. Tvůj život, tak jak právě probíhá, je jako malý kruh, který má průnik s nekonečnou koulí – a tím průnikem je jediný atom. A tento průnik přitom poskytuje vhledy do světa Sovereigna.“

„Jeho svět tě k sobě přitahuje v textech, vírách, umění, vědě a matematice našeho časoprostoru. Tyto lidmi vytvořené konstrukce však neodhalují Sovereigna. Oni odhalují koncepty duše, vědomí, mysli, srdce nebo těla – to všechno odhalují. Sovereign na tebe čeká, aby přivedl ten ‚atom‘ do oblasti průniku. Jakmile je tento jediný atom umístěn na místo, kde Sovereign čeká, on začne odhalovat sám sebe bez lidských konstrukcí a dobře míněných popisů toho, kým jsme, nebo kým bychom mohli být.“

„Takže je to Sovereign, kterého slyšíme a cítíme, kterého hledáme a modlíme se k němu? Toto říkáš, má přítelkyně?“ řekl muž a jeho obličej se zkroutil, jako by na něj najednou posvítíl paprsek světla.

„Ty rozhoduješ. Není to absolutní. Není žádný loutkovodič nad námi, který to řídí. Je to stezka svobodné vůle k životu, který je neuvězněný a solitérní. Pro všechny ostatní život je svobodná vůle konceptem, který je modifikovaný vědomím *Mnohých*. Skupiny modifikují svobodnou vůli a zajišťují, aby byla věcí, která přitahuje lidi k socializaci a šíření poznání a pochopení.“

„To je způsob, jak planetární vědomí – které je lokálním vyjádřením koncentrace Přírody – vyvíjí samo sebe ke zkoumání vesmíru a znovusjednocení s ostatními planetami a druhy na nich, tak, aby si navzájem mohli pomáhat při řešení problémů, při budování partnerských společenských kultur a při expandování průzkumu.“

„Abychom si však toto mohli uvědomit, potřebujeme mít možnost... pravděpodobnost, že lidský druh může kolektivně vidět tento budoucí stav; cítit ho ve svých kostech.“ Návštěvnice se zhluboka nadechla a na několik sekund dech zadržela, zatímco měla zavřené oči. Potom pomalu vydechla, téměř úplně potichu; ale v hlubokém tichu pouště může být někdy slyšet i tlukot srdce.

„Je to Sovereign, který zná ‚vědomí jednoho, mnohých a všech‘ a díky svým široce rozmístěným životům je toto poznání sdílené; ale přichází čistě jen od Sovereigna – nikoliv z nějakého papíru nebo obrazovky jakékoliv velikosti. Nepřichází to z mých ani tvých úst. Je to sdíleno přímo Sovereignem k jeho vtělením – takto to přichází neuvězněno, jako divoká živoucí věc v ryzí samotě dechu a tlukotu srdce a osamělých pohybů. Stává se to pravděpodobností naší kolektivní budoucnosti; ale nejdříve tím musíme osobně projít.“

„Není to záležitost vůle nebo plánu nějakého účelu. Je to jednoduše dáno Sovereignem té životní formě, se kterou má Sovereign společný průnik.“

„A existují dobří a špatní Sovereigni?“ zeptala se jedna z žen.

„Oni nejsou dualitní,“ řekla návštěvnice.

„Tak kdo je vytvořil? Byli někdy dobří, nebo špatní?“

Návštěvnice zakroutila hlavou, ale pak se jí na obličeji pomalu objevil úsměv jako stín z vysokého objektu. „Neexistuje žádná dualita, moji drazí přátelé, ale jen to, co jsme stvořili. Jak by mohlo *nepoznané*, nebo dokonce *nepoznatelné*, být měřeno v pojmech dobra a zla?“ Návštěvnice se pomalu postavila. „Půjdu se pozdravit s vašimi velbloudy. Už je to dlouho, co jsem nějakého viděla a pamatuji si, jak jsou na cizině zvědaví.“

„Jsou tam vzadu,“ ukázal muž. „Amber, Dusty a Shadow. Myslím, že nebudeš mít problém poznat, který je který.“ Usmál se, ale zdálo se, že jeho mysl je na nějaké vzdálené planetě.

Návštěvnice se na chvíli zastavila a trochu se uklonila svým třem hostům. „Děkuji za vaši pohostinnost. Bylo mi ctí vás poznat.“

„Měla bys jít s námi,“ řekla jedna z žen. „Směřujeme do oázy, která je v našem lidu známá svými magickými schopnostmi.“

„Nevěřím v magické schopnosti,“ odpověděla. „Já věřím jen v Přírodu.“

„Celou dobu mám pocit, že máš panpsychický pohled, a teď jsi to potvrdila.“

„Tomu nevěř,“ řekla návštěvnice. „Já nejsem panpsychik. Oni věří, že příroda je tělem Boha a Bůh je myslí Přírody. Já věřím, že Kolektivní Mysl není Příroda – je to jen další aspekt Přírody. Stejným způsobem jako o tobě neuvažují, že jsi tvým nosem – stejně tak neuvažují o kolektivní mysli, že je Přírodou. Příroda je ‚vědomí jednoho, mnohých a všech‘, které je vtělené do časoprostoru. Panpsychismus věří v Jednoho, jako by Příroda byla pouze kolektivní myslí.“

„Je toho mnohem více, než jen toto; nicméně to nemůže být definováno.“

„Chápu, ale to s tím určitě nesouvisí.“

„Učení mého Sovereigna, když jsem s ním sama, je jen pro mě. Učení se týká jen mě; skutečnost, jak se vztahuje k ostatním vírám, teoriím, hypotézám nebo imaginativním výjevům umění, to je také ponecháno na mně.“

Žena se postavila. „Ale někdo, kdo má názor, že všechno je Příroda, tak si myslí, že i Bůh je součástí přírody. Věříš, že Příroda je Bůh? Nebo je to jen sémantika?“

„Věřím v inteligenci, která si dokázala představit Přírodu a potom použila trpělivost, aby umožnila Přírodě se odhalit, vyvinout, přežít a projektovat svou inteligenci v časoprostoru, shromažďující se v procesu reverzní exploze v ultra pomalém pohybu. To je realita všech realit, tak nezměrná... aby mohla být nádobou pro Přírodu. Zkrátka nemám pro takovou nezměrnost název. Ale přitom je to tím, v co věřím. Není to pouhá sémantika. Neexistuje žádné pojmenování pro tuto vazbu, energetickou inteligenci. Asi nejbližším názvem je Láska.“

„Proč věříš něčemu, co neznáš?“ zeptala se žena. „Nějaké věci, o které jsem já doteď vůbec nepřemýšlela? Mám na mysli... je to tak abstraktní, že se s tím nedá navázat vztah. Jak může někdo očekávat, že tomu budu věřit?“

„A kdo očekává, že to uděláš?“ odpověděla návštěvnice.

„Bůh... ta inteligence za Přírodou. Očekává, že tomu budu věřit, i když je to neviditelné, skryté za mou realitou v nějaké abstrakci, kterou si má mysl nedokáže představit. Jak tedy může očekávat, že tomu budu věřit?“

Žena měla v hlase útrpný tón a návštěvnice se odmlčela, aby tomu věnovala pozornost a empaticky přikývla hlavou. „Ty předpokládáš, že je tu nějaké očekávání. Ale ono asi není. Možná se ti bude lépe žít, když tomu nebudeš věřit. Někdo to chce, a jiný to nechce.“

„Ale co se změní, když věříš v tuto inteligenci? Změní to tvůj život?“

„Když věříš v tuto inteligenci, která obklopuje všechna vyjádření života, rozumíš, že Integrovaní je tvou částí a ty jeho. A to platí pro všechny život. Jestli už v to věříš, tak ti to život nezmění. Jestli v to nevěříš, tak ti to život změní.“

„Ale něco tak... integrovaního se vším životem, co je od nás vždy odděleno – to je jako kdyby to žilo v nějaké paralelní realitě. Tak jak na to mám vůbec dosáhnout, mluvit s tím, učit se od toho?“

Jak?“ Žena udělala krok blíže k návštěvnici a hlavu měla nakloněnou k ní, jako by se zájmem očekávala, co návštěvnice řekne.

„Jakkoliv je konečná realita abstraktní, tak to neznamená, že ji nemůžeme zkoumat naší imaginací a logikou. Naše jedinečná část reality, se může prolínat s touto konečnou realitou. My jsme její součástí, i kdyby tento průnik byl jedním atomem. A dokonce i tehdy, když tento průnik je prchavý a ojedinělý, tak v něj stále můžeme věřit. Dokonce i když ho ve vnějším světě dále popíráme, on zůstává místem v našem srdci a myslí, kde v něj věříme. Kde v něj vždy věříme.“

Návštěvnice ztišila hlas do pouhého šepotu. „A to je Integrál v našem světě – víra v Integrální, která je vyjádřena Sovereignem – v našem případě – skrze lidství.“

„Takže ty říkáš, že v Integrál můžeme pouze věřit, že v našem světě nemůže být dokázán? Proč nemůžeme mít více, než jen víru?“

Návštěvnice se zasmála. „Všichni chtějí odhalit závoje reality a odhalit realitu jako sadu čísel, matic, simulací. Jako něco neskutečného. Mihotající se iluzi, za kterou je Velký Čaroděj evolučních procesů tak nezměrných, že by mohly být nazvány tisíci jmény.“ Odmlčela se a zhluboka se nadechla. „A přitom je to svět Integrálního, který se pokoušíme odhalit. Je to inteligence, která vytvořila Přírodu a pak ji vypustila do celého časoprostoru. A my, malí lidé, chceme odtáhnout závěs a vidět ji našimi lidskými smysly a poznat ji našim mozkiem – prostě proto, že chceme mít něco více než jen tu naši víru.“

„My všichni prostě chceme důkaz... něco pevného, čemu můžeme věřit.“

„Ach, ale této realitě přece věříš, nebo ne?“

„... Převážně ano...“

„A jediný důvod, proč jí věříš, je ten, že s ní máš zkušenost od doby, kdy jsi byla dítě. Znáš ji. Se Sovereignem a Integrálem se neznáš, určitě ne v *jejich* pravém prostředí. Tam kde jsou, tam kde žijí – tam ty nemůžeš jít. Pro tebe by to mohlo být klidně někde vprostřed moře. Takže ty si myslíš, že jim můžeš důvěřovat jen tehdy, když přijdou sem – do tohoto světa – a ukážou se ti.“

„Ano, to bych jim důvěřovala, kdybych je viděla na vlastní oči.“

„Co kdyby ti vědci ukázali důkaz Sovereignu a Integrálu, který by byl založený na matematice. Důvěřovala bys jim?“

Žena zakroutila hlavou. „Ne, matematice tak dobře nerozumím.“

„A co třeba kniha, která by vysvětlovala, čím Sovereign a Integrál jsou?“

„To jsou jen slova. Tomu bych také nedůvěřovala, ale možná bych tomu alespoň trochu věřila.“

„A co kdybys měla sen, ve kterém by ses setkala se Sovereignem a měla zážitek Integrálního?“

„Ne, snu bych také nevěřila. Jsou příliš prchavé a já vím, že si je sama tvořím.“

„A vizi?“

„Ne!“ Žena vehementně kroutila hlavou. „Museli by to být prostě přímo oni! Ty mi prostě nerozumíš, protože ty jsi je očividně zažila.“

Návštěvnice vzdychla. „Takže jediné řešení tvého důkazu je systém oko-mozek. Je to tak?“

„Ano.“

„Tak je hledej a buď trpělivá,“ nabídla návštěvnice. „Bud' velmi trpělivá.“

„To je všechno?“ zeptala se žena. „Žádný postup, metoda, technika; žádný kód, rituál ani obřad? Každý má svou vlastní cestu a jedna cesta nefunguje pro ostatní? Žádná vícenásobnost?“

Návštěvnice zvedla dva prsty. „Ani dva,“ řekla s jemným úsměvem. „Jaký proces existuje, kromě jeviště, které vytváří a vyvíjí Příroda? Přistáli jsme přece na tomto jevišti při našem zrození a cestujeme v něm napříč časoprostorem. Jsme to my, kdo se rozhoduje, čemu uvnitř našeho srdce a myslí budeme věřit. To je přesná stezka a proces každého, kdo je v druhu vtělený. Nicméně, jak jsi ukázala, existují větší nuance na jevišti, v časoprostoru a jediném životě, když je na ně pohlíženo otevřenou myslí.“

„A co když chceme porozumět těm nuancím...?“ zeptala se žena. „Když opravdu neexistuje skutečná cesta, kromě té naší vlastní – tak *jak*, jak ji najdeme... nebo *kde* najdeme ta jemná pochopení? Ty jsi tuto cestu našla, tak mi můžeš vysvětlit, jak to mám udělat?“

„Ach... chápu co ti dělá problém.“

„Co?“

„Ty bereš má slova jako znamení toho, že vím věci, které ty nevíš. Že to, co říkám, vyvěrá z nějakých názorů, které ty možná neznáš. Nic z toho, co říkám, není fakt; protože já nevím, co je fakt, fikce, iluze, pravda nebo lež. A podle mého názoru to neví ani nikdo jiný. *Nepoznatelné* je pojmenováno velmi výstižně. Stejně tak *nepoznané*. Nicméně já mám *logiku, imaginaci a intuitivní vnímání* a ty můžu použít, abych určila můj směr napříč jevištěm, které pro mě Příroda připravila. To můžeš udělat i ty a stejně tak i všichni ostatní.“

Usmála se na ženu a znovu se uklonila svým hostitelům. „Půjdu se pozdravit s těmi vašimi velbloudy a pak už vyrazím na cestu. Děkuji vám.“ Položila si ruku na srdce a potom máchla směrem k hostitelům. Oni jí pozdrav opětovali, ale téměř ihned následovala slova protestů, že by měla jít s nimi. Říkali, že mají spoustu jídla a vody. A že v jejich kmenech jsou další lidé, kteří by s ní určitě rádi konverzovali. A že osobně dohlédnou na to, aby potom našla bezpečně svou cestu zpět domů.

„Zeptám se velbloudů,“ bylo jediné, co návštěvnice řekla a pak odešla.

Obě ženy se posadily vedle muže. Jedna z nich sledovala návštěvnici, jak kráčí k jejich velbloudům. „Už je skoro tam,“ zašeptala žena. „Musíme ji přesvědčit. Musí se potkat se Sitarou.“

Muž se otočil zrovna ve chvíli, kdy návštěvnice zmizela za malou písečnou dunou. „Zeptá se velbloudů?“ řekl s úsměvem. „Ona je jednou z nás, ale my ji určitě nebudeme unášet, takže co navrhuje za způsob, jak bychom ji přesvědčili?“

„Půjdu za ní hned a vysvětlím jí, že Sitara je náš učitel a že je chceme spolu seznámit. Že jsme přesvědčeni, že konverzace s ní shledá velmi zajímavou...“

„A...?“ řekl muž.

„No, myslím... že bych jí mohla nabídnout nějaké zlato.“

„Nech si ho v zadní kapse a nepřeháněj to se smysluplnou sumou,“ řekla druhá žena. „Teď už bys měla jít, ona už se možná nevrátí a ty s ní zjevně máš dobré spojení.“ Když vstala k odchodu, druhá žena ji chytila za paži. „Řekni jí, že se na tom všichni shodneme, že to není jen tvůj názor. Dobře?“

„Dobře, udělám to.“ S tím žena pospíchala pryč a napůl běžela k velbloudům. Když se dostala na vrchol písečné duny, viděla, jak návštěvnice mluví s velbloudy, jako by to byli staří dobří známí. Návštěvnice si jí povšimla a poplácala na písek vedle sebe.

Žena zpomalila svůj krok a uvolněně si sedla vedle návštěvnice. Obě zíraly do třech párů velkých černých očí na vršku světle hnědých hlav. Velbloudi manévrovali svými krky podobně jak to dělají kočky s ocasy, ale oči měli stále zafixované na daném objektu.

Žena se krátce podívala na návštěvnici a zkoušela odhadnout její náladu. „Půjdeš s námi? Jsme v tom všichni zajedno. Chceme, abys šla s námi.“

„Kam?“

„Rádi bychom tě vzali na setkání s naší učitelkou. Ona je tou, která cestovala z našeho kmene do vašeho světa, aby pochopila, co nám chybí a potom přinesla tyto nové informace zpátky k našemu kmeni.“

„Jak se jmenuje?“

„Sitara.“

„Aha, takže z hvězd...“

„Cože?“

„Její jméno znamená... z hvězd. Ona není odsud,“ usmála se návštěvnice, ale v jasů dne to vypadalo jako šubnutí.

Žena se otočila na návštěvnici. „Její jediný požadavek na nás byl, že když cestujeme, tak kdybychom narazili na někoho, kdo má větší moudrost než ona, měli bychom udělat, co je v našich silách, abychom dotyčného přivedli k ní, nebo jí k němu. To je naše jediná dohoda. Sitara je člověk, který se oddělil od našeho kmene; nikoliv fyzicky, ale chápe něco dalšího, co nikdo z nás ne. Takže si o tom nemá s kým promluvit. Od koho se učit.“

„Však i ona se může učit. Toto učení nevypadá jako klasické učení. Toto je pouhá přítomnost. Ona tyto věci cítí a tam kde je přítomnost ‚vědomí jednoho, mnohých a všech‘, tak učení přichází skrze slova, obrazy, pocity, tóny, chování a tak podobně. Ona chce vědět, že není sama. Že její přítomnost je i v dalších – stejně silně rozvinutá, stejně oddaná. To je tím, co ona chce.“

Návštěvnice vzdychla a potom se pomalu otočila k ženě. „To chceme my všichni. Půjdu s tebou.“

Návštěvnice se otočila k velbloudům a ukázala na jednoho jménem Shadow. „On se nabídl, že nás poveze obě.“

Žena se zasmála. „Ano, on je nejsilnější a rád se předvádí před svými dvěma kamarády.“

Návštěvnice energicky vstala a podala ženě ruku. Obě odpochovaly zpátky do tábora, aby se dohodly na načasování cesty za Sitarou.

